

Kongregácia pre klerikov
Posolstvo na Deň posväcovania kňazov 2018

Drahí kňazi,

Deň posväcovania kňazov, ktorý sa slávi na slávnosť Najsvätejšieho Srdca Ježišovho nám ponúka príležitosť zastaviť sa na chvíľu v Pánovej prítomnosti a pripomenúť si naše stretnutie s ním, aby sme si upevnili svoje poslanie v službe Božiemu ľudu. Nesmieme totiž zabúdať na to, že prítlačivosť, ktorou nás povolanie pritiahlo; entuziazmus, s ktorým sme sa rozhodli kráčať po ceste osobitného zasvätenia Pánovi, a zázraky, ktoré zažívame na našej kňazskej ceste, pochádzajú z chvíle, keď sa pohľad každého z nás skrížil s Pánovým pohľadom.

Všetci sme totiž „v našom živote zažili stretnutie s ním“ a každý z nás si ho môže v duchu pripomenúť a vrátiť sa k radosti toho okamihu, „keď pocítil, že Ježiš na neho hľadá“ (Pápež František, *Homília v Dome sv. Marty*, 24. apríla 2015).

Aj prví učeníci zažili radosť z priateľstva s Ježišom, ktorá navždy zmenila ich život. Napriek tomu sa po ohlásení utrpenia zniesla na ich srdce temná clona, ktorá im zatemnila cestu. Horlivé nasledovanie, snívanie o Božom kráľovstve, ktoré ustanovil ich Učiteľ, a prvé ovocie misií sa tu stretli s tvrdou a nepochopiteľnou realitou, ktorá otriasla ich nádejou, posilnila pochybnosti a hrozila, že uhasí radosť z hlásania evanjelia.

A to sa môže stať vždy aj v živote kňaza. Vďačná spomienka na počiatkové stretnutie, radosť z nasledovania a horlivosť apoštolskej služby, ktoré nás možno roky – a nie vždy v ľahkých situáciách – viedli vpred, môžu ustúpiť únave a malomyselnosti, v dôsledku ktorej sa môže šíriť vnútorná vyprahutosť, zahaľujúca náš kňazský život tieňom smútku.

Avšak práve v týchto chvíľach nás Pán – ktorý nikdy nezabúda na život svojich detí – pozýva, aby sme s ním vystúpili na vrch, ako to urobili Peter, Jakub a Ján, pred ktorými sa premenil. Ježiš ich viedol „hore“ a „do samoty“, vďaka čomu prešli zázračnou cestou premenenia: z púšte na vrch Tábor a z tmy do svetla.

Drahí kňazi, potrebujeme byť denne, zakaždým znovu premieňaní Pánom, ktorý nás povolal. Nechať sa „vyviesť hore“ a ostať s ním „osamote“, to nie je povinnosť nášho úradu, vonkajšia praktika alebo neužitočné strácanie času, ktorý by sme mohli venovať povinnostiam našej služby, ale je to tryskajúci prameň, ktorý v nás vyviera, a má zabrániť tomu, aby naše „tu som“ vyschlo a vyprahlo.

Keď uvažujeme o evanjeliovej scéne premenenia Pána, môžeme si všimnúť tri malé kroky, ktoré nám pomôžu potvrdiť naše rozhodnutie pre Pána a obnoviť náš kňazský život: **vystúpiť hore, nechať sa premeniť, byť svetlom pre svet.**

1. Musíme **vystúpiť hore**, pretože ak zostaneme stále zameraní len na veci, ktoré treba urobiť, riskujeme, že sa staneme väzňami prítomnosti, vtiahnutými do každodenných povinností a príliš sústredenými na seba, čo rozmnoží našu únavu a frustráciu, ktoré sa nám môžu stať osudnými. Zároveň je „výstup hore“ liekom proti pokušeniu „duchovnej svetáckosti“ – hoci aj budiacej zdanie nábožnosti – ktorá nás vzdľahuje od Boha a bratov a v dôsledku ktorej hľadáme istoty vo veciach tohto sveta. My sa však potrebujeme denne ponárať do Božej lásky, zvlášť prostredníctvom modlitby. Výstup hore nám pripomína, že náš život je neustálym výstupom k svetlu, ktoré pochádza zhora, cestou na vrch Tábor, kde je prítomný Boh, otvárajúci nám nové a prekvapivé horizonty. Táto skutočnosť nás nemá odvádzať od pastoračných povinností a každodenných úloh, ktoré na nás doliehajú, ale má nám pripomínať, že Ježiš je centrom kňazskej služby a že všetko môžeme iba v tom, ktorý nám dáva silu (*Flp* 4, 13). Preto nás „výstup učeníkov na vrch Tábor privádza k zamysleniu nad dôležitosťou odpútania sa od svetských záležitostí, aby sme sa mohli vydať na cestu hore a kontemplovať Ježiša. Ide o to, aby sme sa v stíšení pripravili na pozorné načúvanie Kristovi, milovanému Synovi Otca, a tým opätovne vyhl'adávali okamihy na modlitbu, ktoré umožňujú pokorné a radostné prijatie Božieho slova“ (Pápež František, *Prihovor pred modlitbou Anjel Pána*, 6. augusta 2017).

2. Musíme **sa nechať premeniť**: pretože kňazský život nie je program, v ktorom je všetko byrokraticky stanovené už vopred a treba to len uskutočniť podľa vopred stanovenej schémy; naopak, je to živá skúsenosť každodenného vzťahu s Pánom, ktorá nás robí pre Boží ľud znakom jeho lásky. Preto „nemôžeme prežívať svoju službu s radosťou, ak neprežívame okamihy osobnej modlitby zoči-voči Pánovi, nehovoríme s ním, nevedieme rozhovor“ (Pápež František, *Stretnutie s farármi Ríma*, 15. februára 2018). Počas takejto skúsenosti sme ožiarení Pánovou tvárou a premenení jeho prítomnosťou. Aj kňazský život spočíva v tom, že sa „necháme premeniť“ Božou milosťou, aby sa naše srdce stalo milosrdným, prijímačím a súcitným, ako je Kristovo Srdce. Ide skrátka o to, ako to nedávno pripomenul Svätý Otec, „byť normálnymi kňazmi, jednoduchými, miernymi, vyrovnanými, ale schopnými nechať sa neustále regenerovať Duchom“ (Pápež František, *Homília počas slávenia Eucharistie s misionármi milosrdenstva*, 10. apríla 2018). Táto regenerácia sa deje predovšetkým skrze

modlitbu, ktorá mení srdce a premieňa život: každý z nás sa „stáva tým, ktorý sa modlí“. Na tento Deň posväcovania kňazov je vhodné pripomenúť, že „svätosť sa dosahuje neustálou otvorenosťou voči transcendentnu, ktorá sa prejavuje modlitbou a adoráciou. Svätec je človek ducha modlitby, ktorý potrebuje komunikovať s Bohom“ (Pápež František, *Gaudete et exsultate*, 147). Keď vystúpime hore, budeme ožiarení Kristovým svetlom a budeme môcť zostúpiť do údolia a všetkým prinášať radosť evanjelia.

3. Musíme **byť svetlom pre svet**, pretože skúsenosť stretnutia s Pánom nás posielajú na cestu služby bratom, jeho Slovo odmieta ostať uzavreté v súkromí osobnej zbožnosti a v hraniciach chrámu, a predovšetkým, kňazský život je misijným povolaním, ktoré si vyžaduje odvalu a nadšenie vychádzať zo seba samých a ohlasovať celému svetu, čo sme počuli, videli a čoho sme sa dotýkali v našej osobnej skúsenosti (porov. *1 Jn* 1, 1 – 3). Umožniť druhým spoznať Ježišovu nežnosť a lásku, aby mohol každý pocítiť jeho oslobodzujúcu prítomnosť, ktorá premieňa náš život, to je prvoradá úloha Cirkvi a teda prvá dôležitá apoštolská úloha kňazov. Ak existuje nejaká túžba, ktorú si máme pestovať, je to túžba „byť kňazmi schopnými vztýčiť v púšti sveta znak spásy, teda Kristov kríž ako prameň obrátenia a obnovy pre celé spoločenstvo i pre samotný svet“ (Pápež František, *Homília počas slávenia Eucharistie s misionármi milosrdenstva*, 10. apríla 2018). Čaro stretnutia s Pánom sa musí premeniť na životný záväzok v službe Božiemu ľudu, ktorý potrebuje jasných a žiarivých pastierov ako bol Mojžiš, lebo sa často uskutočňuje v tmavej doline námah, utrpenia a hriechu. Vskutku „na konci úžasného zážitku premenenia učeníci zostúpili z vrchu (porov. *Mk* 9, 9). Aj my môžeme prejsť tým istým. Vždy živšie objavovanie Ježiša nie je samo osebe cieľom, ale privádza nás k ‚zostúpeniu z vrchu‘... Premenení Kristovou prítomnosťou a zápalom jeho slova budeme konkrétnym znakom Božej oživujúcej lásky pre všetkých našich bratov, zvlášť pre trpiacich, pre všetkých tých, čo sú osamelí a opustení, pre chorých a pre to množstvo mužov a žien v rôznych končinách sveta, ktorí sú ponížovaní nespravodlivosťou, aroganciou moci a násilím“ (Pápež František, *Príhovor pred modlitbou Anjel Pána*, 6. augusta 2017).

Drahí kňazi, zasvätenie Ježišovmu Srdcu môže v nás spôsobiť vzrast túžby po svätosti. Cirkev a svet potrebujú svätých kňazov! Pápež František v novej apoštolskej exhortácii o svätosti *Gaudete et exsultate*, pripomenul kňazov zapálených za odovzdávanie a hlásanie evanjelia, pričom povedal, že „Cirkev nepotrebuje veľa byrokratov a funkcionárov, ale oduševnených misionárov, zapálených entuziazmom komunikovať skutočný život. Svätí

prekvapujú, vyvádzajú z miery, pretože ich životy nás pozývajú vystúpiť z pokojnej a uspávajúcej priemernosti“ (Pápež František, *Gaudete et exsultate*, 138). Bude nevyhnutné uskutočniť túto cestu premeny predovšetkým vnútri: vystúpiť hore, nechať sa premeniť Pánom a potom sa stať svetlom pre svet a pre ľudí, ktorí sú nám zverení. Nech vás vždy sprevádza a chráni Najsvätejšia Panna Mária, Žena svetla a Matka kňazov.